

Enrique Carlos Martín

Detectius EXTRA escolars

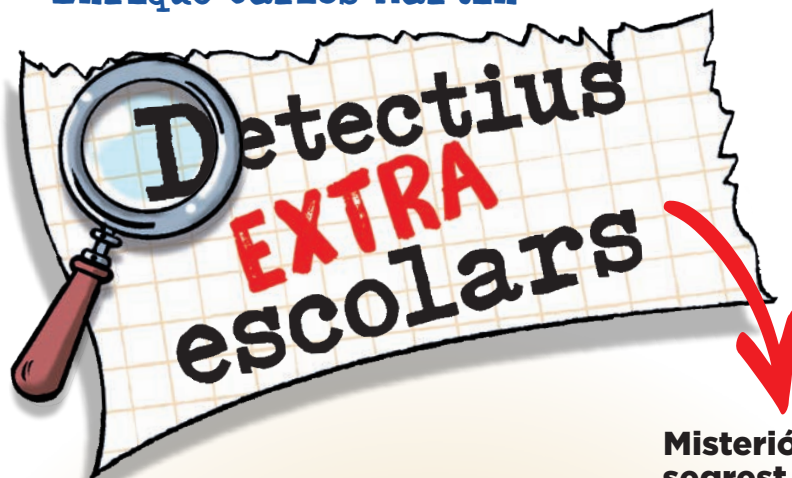

**Misteriós
segrest a la
residència
d'avis**

Estrella Polar

Enrique Carlos Martín

Detectius EXTRA escolars

**Misteriós
segrest a
la residència
d'avis**

Estrella Polar

Per a la Mercè, que m'aviva la passió amb el seu amor.

Estrella Polar

Títol original: *Misterioso secuestro en la residencia de mayores*

© del text i de les il·lustracions: Enrique Carlos Martín, 2023

© de la traducció: Xavier Rodríguez Cervelló, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-1389-555-0

Dipòsit legal: B. 9.850-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agràim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Capítol 1

Els Detectius Extraescolars estaven la mar de contents aquell dia. Potser no ho haurien estat tant si haguessin sabut que ben aviat es veurien envoltats per un misteri dels més estranys. Un misteri ple d'enganys, desaparicions i fins i tot (potser) bruixeria.

Però és que els plans que tenien per a aquell dia els encantaven.

—D'excursió! —va cridar la Bruna, aixecant els braços com si hagués marcat un gol.

—En tinc moltes ganes! —va exclamar l'Àlex—. Potré contemplar la gorra del famós detectiu Sherlock Holmes!

Aquella tarda de tardor, ventosa i humida, s'havia presentat tapadota de núvols. Tot i així, els Detectius Extraescolars (la Bruna, el Kike, la Lena i l'Àlex) estan tan contents com si fes un sol de primavera perquè tenien programada una excursió fabulosa amb la seva profe detectiva, la senyora Ics.

Havien quedat amb ella a la plaça per anar a visitar el Museu Detectivesc.

—La gorra de Sherlock Holmes? Prrr! —va fer el Kike. Les pigues de la cara li van ballar—. Ves quina cosa! El museu té objectes molt més extraordinaris! Com el «gadgetocòpter» de l'inspector Gadget! Això sí que és una gorra!

—Ha, ha, ha! L'inspector Gadget! Aquests dibuixos animats els veien les meves mares de petites! Que antic! Ha, ha, ha! —se'n va burlar la Bruna.

—Antic? Sherlock Holmes sí que és antic! Més antic que les culleres de fusta! —va contestar el de la cara pigada, amb la mosca al nas.

—Bé, però és que Holmes és una llegenda —va assenyalar la Lena, toquejant les puntes de la seva cabellera llisa i rossa. Les galtes, com era habitual quan gosava parlar, se li van tenyir de rosa.

—L'inspector Gadget també ho és, una llegenda!
Una llegenda de les grosses! Un semideu dels casos
policíacs! —va insistir el Kike, picat de debò.

L'Àlex, la Lena i la Bruna van discutir amb el Kike
la resta del camí, però també hi va haver riallades.
Sense adonar-se'n, ja havien arribat
a la plaça.

I així que van arribar,
van quedar muts.

No s'ho podien creure.

La senyora Icsmunda,
la seva profe, que els
esperava dreta a l'altra
banda de la plaça sota
un arbre frondós, estava
totalment coberta de fulles
i flors.

Semblava l'estàtua
d'un jardí abandonat!
Què havia passat?

Van córrer fins al seu
costat imaginant-se

la resposta. Segur que allò era conseqüència de l'estranya narcolèpsia que patia la senyora Ics.

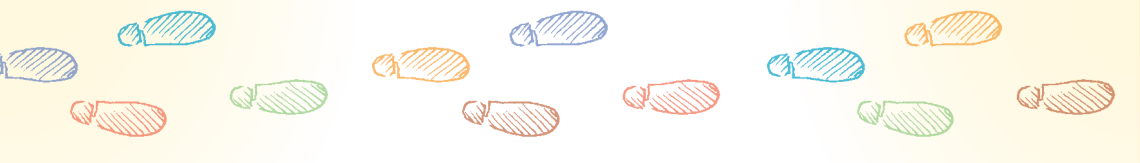
—Tinc clar què ha passat: u, la senyora Ics s'ha quedat adormida esperant-nos; dos, el vent ha fet caure fulles i flors dels arbres; tres, han caigut damunt la profe i, per culpa de la humitat, li han quedat enganxades —va enumerar l'Àlex, que era un fan de les llistes.

Feia temps, la senyora Ics havia investigat un cas molt escabrós a l'Àfrica. Quan va arribar al sud de Moltaxinxa va caure en una trampa on un insecte molt perillós la va picar: el mosquit de la son. La seva picada li va provocar uns curiosos atacs de narcolèpsia, un trastorn que la submergeix en un son profund en qualsevol moment, lloc i postura. Fins i tot estant dreta.

Trobaràs tota
la història de l'atac del
mosquit de la son al llibre
dels *Detectius Extraescolars*
Misteriós canvi a la
biblioteca! Ja te
l'has llegit?

Per sort, la senyora Ics comptava amb els seus alumnes, els Detectius Extraescolars, que, a més d'ajudar-la en les seves investigacions, vetllaven per la seva seguretat.

Els nens van espolsar el gruix de la fullaraca del damunt de la seva profe i la van asseure en un banc d'allà a la vora.

Una cosa bona sí que la tenia, aquella narcolèpsia tan estranya; podien moure la senyora Ics com si fos un ninot articulat. I com que sempre duia posades les seves enormes ulleres de sol, dissimulava molt bé que estava adormida i ningú se n'adonava.

—Pobra senyora Ics, quan no se li enganxen els llençols, se li enganxen les fulles, he, he, he! —va dir el Kike, el bromista del grup.

La Bruna es va dedicar a espolsar les últimes flors del barret de la profe.

—M'estima, no m'estima, m'estima... —cantussejava mentre anava desfullant una de les flors—. Ai, la tardor, l'estació de l'amor... Creieu que la senyora Ics està enamorada d'algú?

—L'estació de l'amor? —va preguntar l'Àlex—. Crec

que això és la primavera, Bruna. Encara que és absurd, les estacions de l'any són diferents per les seves característiques meteorològiques.

—Jo crec que la senyora Ics és massa gran per estar enamorada —va opinar el Kike.

—Però què dius? L'amor no té edat! —va saltar la Bruna.

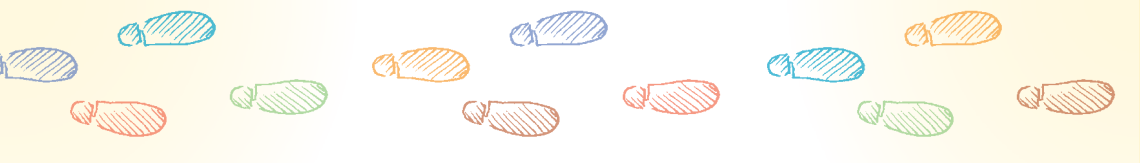
—Avis feliços... —va dir la Lena, distreta.

—Això! —va prosseguir la Bruna, sacsejant indignada la cabellera de rínxols gruixuts i vermellosos—. Els avis enamorats poden ser molt feliços!

—No, no deia això —va aclarir la Lena—, estic llegint aquesta nota que ha escrit la senyora Ics al seu quadern.

Els seus amics la van mirar amb mala cara. Sabien que a la Lena la vencia la curiositat, però no estava bé llegir notes alienes. La nena es va posar més vermella que un semàfor quan t'impedeix el pas.

—És que tenia el quadern a la mà i se li havien enganxat flors de l'arbre! —es va afanyar a aclarir—. Quan les hi he tret, he vist la nota. I mireu. Té un cas nou.

Un cas nou? Als altres els va envair una curiositat tan irrefrenable com la de la seva companya. Es van abocar damunt el quadern de la profe.

—Sembla que ha rebut una trucada fa mitja hora —va dir la Lena—. I ha escrit: «Haig d'anul·lar la visita al museu per un cas molt urgent. S'ha produït un segrest a la residència per a gent gran Avis Feliços. Client: Mercè». A baix hi ha anotat l'adreça, és a prop d'aquí.

—Molt urgent? —va preguntar el Kike—. Doncs fatal!

—Per què ho dius?

—Perquè està més clapada que un os hivernant. L'única cosa que farà la profe de manera urgent és roncar —va dir el de les pigues.

—Doncs anem-hi nosaltres! —va exclamar la Bruna, fent un parell de girs ràpids.

—A mi em sembla bé. Així avancem les perquisicions fins que ella arribi. Podem deixar-li una nota, perquè ho sàpiga i vingui a la residència quan es desperti —va proposar la Lena.

La paraula «urgent» en la nota va fer que no s'ho pensessin gaire. Van escriure un missatge en un full que la Lena va arrencar del Quadern dels Detectius

Extraescolars, que sempre portava a la seva bossa de roba, i van deixar el paper sota la mà de la detectiva.

Es van posar en marxa i, només tombar la cantonada, una ràfega d'aire sobtada es va endur el paper amb el missatge dels nens dels dits de la detectiva.

El paper va ballar en un remolí de vent, juntament amb fulles i flors dels arbres.

I es va allunyar més i més de la senyora Ics.

Creus que un simple
cop de vent pot canviar
tota una història?
Continua llegint...

Els Detectius no van trigar a arribar a la seva destinació, la residència només era a tres carrers de distància.

Es van plantar a la vorera de davant i van mirar aquell casalot.

Dues plantes i unes golfes, façana de pedra i bigues de fusta a la vista pintades de blau, i teulada a dues aigües. Hauria sigut una construcció agradable si no hagués estat per l'aspecte deixat i escrostonat, que demanava a crits una bona neteja, unes quantes mans de pintura i una dotzena de teules noves.

Sota la llum tènue de la tarda tardoral, el casalot es mostrava ombrívol i una mica tenebrós.

—Vo-vo-vo-vols dir que és aquí? —va quequejar el Kike. La seva dessuadora, dues talles gran, va patir una tremolor.

—Això hi diu a la placa —va assenyalar l'Àlex.

Comença el cas! Ull viu, que qualsevol cosa que vegis pot ser una pista...

Residència de gent gran
Avis Felços
Oberts des de
l'1 de gener de 2001

Van empènyer la porta i hi van entrar en fila. El Kike anava l'últim.

El vestíbul era ampli i fred. Darrere el petit taulell que rebia els visitants no hi havia ningú. Les escales que duïen al primer pis, un parell de passadissos i algunes portes obertes mostraven l'interior del casalot entre retalls de llum i d'ombres. La tènue il·luminació entrava per les finestres, mig tapades per cortinatges antics i feixucs.

—Hola? —va murmurar la Lena.

Van sentir alguns sorolls, passos i cops, que semblava que vinguessin de llocs allunyats.

—Que hi ha algú? —va cridar la Bruna, fent que el Kike, al seu costat, tingués un sobresalt.

A les parets del vestíbul hi va rebotar tot de cop una musiqueta repetitiva.

—No-no-no hauríem de tornar en un altre moment? —va preguntar el de les pigues.

—El joc s'ha acabat! —va exclamar una veu des d'una de les portes obertes.

Als nens se'ls va tallar la respiració.

Realment no hi ha ningú?
Hi veus cap persona amagada? Quantes?

SOLUCIÓ

Hi ha tres paquets
amb diferents quantitats
de joguets. Els paquets
contenien 10, 15 i 20
joguets. Els tres nens
van comprar un paquet
cadascun i van pagar
amb 50 euros. Els
paquets van costar
10, 15 i 20 euros.

